

Gennem et Slør.

(Af Ernst Geers.)

(Fortsat.)

„Naar du holder dette Brev i din Haand, min kære Hustru“, skrev han, „sejer jeg allerede paa Atlanterhavet. Jeg er en adelagt Mand. Friserer, Bedragerer og Lager-tarke har benyttet sig af min Godmodighed, har misbrugt min Velsindighed til at styrte mig i Fordærvelse. Guldbernhof kan ikke længere holde sig. I Aarhundreder har denne Ejendom gaaet i Arv fra Slægt til Slægt; jeg vilde ikke kunde udholde at se dette smukke Gods komme under Hammeren, for under Spotpris at gaa over i fremmede Hænder; men jeg kan heller ikke hindre det. Jeg er bankefort. For stolt til at tjene i det gamle Hjem, hvor jeg har herstet saa længe, føler jeg mig endnu stærkt nok til at tunne grunde min Familie et nyt Hjem, en ny Arne i det fremmede Land. Jeg vil allerførst henvende mig til din Onkel, du har fortalt mig saa meget om; jeg har mærket mig hans Adresse. I Staten Wisconsin ved Mississippilov vil Guldbernhof optaa af sine Ruiner. Saa snart jeg har forjænt mig saa meget, at jeg kan sende dig Rejsepenge, skal du og Børnene komme herover. Det var med et tungt Hjerte, jeg besluttede mig til at foretage dette Skridt; men det var den sidste Udvej — om jeg ikke hjemme i Søen — ved min fædrenes Aarvs Hæde, Skulde — nej, nej, Alara, jeg vil ej fuldende Sætningen — saa sejs, saa ugudelig er jeg heller ikke. Taarerne staa mig i Øjnene ved Tanken om Hjemmet — snart — snart skal du høre fra mig igen. Mit Haab er snart at skulle famles med dig og Børnene.“

Som Svardslag traf dette Brev hendes Hjerte, saa det blodige. Men det lod til, at Ulykken gav hende Mod, Kraft og Omfiigt. Hun tog Brevet, lod straks spænde for, søgte ikke et Ord om det påfærdede, og førte over til Svogeren.

Efterretningen traf ham som et Lyn fra den klare Himmel. Han havde nok anet, at Arnold havde tabt mange Penge ved von Plaths Konturs, og han vidste ogsaa, at Godset var stærkt forfaldet, men at Sagerne stod saa slet, at Svogeren maatte løbe derfra, var aldrig faldet ham ind. „Arnold vidste godt, at jeg gerne havde hjulpet ham, men han var for stolt til at udøse sin Sorg for mig“, sagde han. „Han har altid været taabelig hovmodig og den høfærdige staa Gud imod. Arnold vil kun komme paa den rette Vej igen ved svære Udmøngelser, og jeg er bange for, at Herrns Haand først maa lægge sig tungt paa hans Hoved, førend han vender om og giver Gud Æren for at have ført ham ved sin Raadbehaand.“

Som en Brod trange disse Ord ind i den ulykkelige Kones Hjerte, hun søgte, at han havde Ret, og Anklagen traf ogsaa hende. Hun havde et aabent, ærligt Hjerte. Hun havde aldrig villet forlade Gud, som hun havde bedt til fra sin tidligste Barndom. Nu aabnede der sig pludselig en Afgrund for hendes indre Væ — en Afgrund paa denne Side og paa hin Side Graaden — en Afgrund, hvori hendes jordiske Lykke, og hendes evige Frelse truede med at gaa tabt. Som en Vandrer, der i den mørke Nat fridder hen ad Klippesiden, og da en Udnættelse pludselig slaar ned og opløser hele Egnen og Afgrunden ved Klippens Fod, springer til Side og slaar ind i en anden Retning, saaledes gik det Fru Geldern i dette Øjeblik.

„Er der ingen Mulighed for, at Godset kan bibeholdes for Børnene?“ spurgte hun.

„Naar Geldern ikke er større, end den du angiver, taa Godset holdes“, svarede han. „Vel er det meget forfaldet; men kommer det under Hammeren, vil det blive i Lager-tarkeles Hænder og udparcelleret i de mindst mulige Stykker; det kan heller ikke være en saadan Rentefod af syv Procent; men hvis Arnold vil vende tilbage og rette sig efter mine Anordninger, eller naar du vil bestyre Godset i hans Fraværelse under min Vejledning, er jeg beredt til at sætte Penge i det og først og fremmest at afskrive Jøderne. Jeg har jo selv Børn, og kan muligvis tage mine Penge i Guldbernhof; men jeg vil alligevel gøre det, haaber ogsaa at Arnolds yngste Svoger ikke vil nægte at hjælpe, for jeg ved jo, hvad jeg er min Familie skyldig. Med min Villie skal Arvegodset ikke blive givet til Pris for nogle Tusinders Styk.“

Nu vidste Fru Geldern, hvad hun vilde. Hun ordnede selv alle sin Mand's Anliggender. Hans Bøger var i en fortraffelig Orden. Det viste sig snart, at det nærmest var Lager-tarkeles, der havde styrket ham i Fordærvelsen, og disse sit deres Kapitaler og Renter udbetalte til sidste Øjeblik. Først Fru Geldern havde faaet det andet Brev fra sin Mand, skrev hun til ham, adresserede det til Onkel, meddelte ham, at Guldbernhof var reddet for ham og Børnene, og bad ham om at komme tilbage. „Fædrenes Arvegodss“, skrev hun, „maatte han ikke opgibe, uden at have raabfert sig med Familien og gjort Forbring paa deres Hjælp. Han maatte ikke lade sig holde tilbage af falsk Skam, for det var ikke vanærende at erkende, at han var kommen paa Afvej, hvortilmod vilde det være en Ære for ham at vise, at han indfaa det. Hun bad ham bønligt om at komme tilbage for Børnenes Skyld; hun vidste, at han saavnede dem.

Svaret indblev snart. Han skrev, at han umuligt kunde bivalde, at hun havde søgt Hjælp der, hvorfra hun vidste, at han aldrig vilde have modtaget den. Hun kendte godt det Forhold, han og Svogeren stod i til hinanden, og det var just ikke noget underligt stort Tegn paa hendes Kærlighed til ham. Han var nu her hos hendes Onkel, vilde snart leve sig ind i de amerikanske Forhold, og ønskede blot snart at faa hende og Børnene over til sig.

Fru Geldern svarede bedrøvet: „Det hellige Løfte, jeg afslagde ved Alterets Fod, har jeg ingenlunde glemt: „Dit Folk skal være mit Folk, hvor du gaar hen, vil jeg ogsaa gaa hen, og hvor du er, vil jeg ogsaa være, der vil jeg ogsaa begraves“; men de i Ansvar vilde han vel ikke paalægge sig, forfærlig og uden Grund at lade Fædrenes Arvegodss gaa over i fremmede Hænder? Hvis han b e f a l e d e det, vilde hun adlyde, men saa maatte han tillade, at deres Søn blev tilbage hos Familien, for engang, naar han blev myndig, at kunne overtage Guldbernhof.“

Svaret var undvigende.

I de første to Aar skrev han af og til, saa blev det sjældnere og sjældnere. Naar hun spurgte ham om, hvad det blev til med hendes og Børnenes Rejse, svarede han ikke. Hans Brevet antog en fuldstændig Foretningstone, og vare fun paa en Side.

Dg nu har han været 6 Aar derovre. I det sidste halve Aar har hun ikke hørt fra ham. Hun sidder ved Børnenes Senge og græder. De har allesammen Mæslinger, og hun vil ikke overlade Rattenagten til Tjenestefolkene. En Moder bliver ikke let træt. Sygdommen er ondartet, og Lægen har forordnet den omhyggeligste Pleje. Hvor ofte har hun ikke vist, at hun havde en fast Villie og en stærk Kraft. Med en gammel tro Forvalter, som Svogeren stavede hende, har hun bestyret Godset fortraffeligt. Hun har sat sig ind i alt; hendes stærke kloge Blik følger Arbejdets Fremgang ved Høsten. Ved stor Sparommelighed har hun i seks Aar ikke alene betalt Kreditorerne deres Renter, men endog funnet begynde at afdrage lidt paa den Kapital, de havde Svogeren.

Men hvor mange Taarer har hun alligevel ikke faldet i disse 6 Aar. Det har været det store Spørgsmaal i hendes Tilværelse, om hun ikke har begaaet en Uret mod sin Mand, idet hun blev og lod ham alene i det fremmede Land. Gennem hvert Brev har hun søgt, at hans Hjerte mere og mere vendte sig fra hende, og det hvieler som en bitter Bebrejdelse paa hende, at hun har holdt Børnene fjernet fra ham. Og mere end nogenstunde storme Bebrejdelserne ind paa hende i disse enformige Timer.

Fru Geldern ser hele denne Fortid gennem et Taage-slør. Strøet bliver lættede; men saa tøv tan det dog aldrig blive, at Stjerneglansen fra Himlen ikke kan skinne igennem det. At Julelysene deroppefra ikke skulle kunne straaale igennem det. Da Fru Alara Geldern blev en ensom, forladt, dybt bejet Hustru og Moder lærte hun at bede. Og mens hun lærte sine Børn at folde deres Hænder, gik Børnenes Kraft mere og mere op for hende selv.

2. Hvorledes hun ser Nutiden gennem Sløret.

Men det var gennem et virkeligt Slør, at hun saa den. Lægen har været der og undersøgt Børnen. Hedvig er værst angreben. Hun har altid haft Tilbøjelighed til Halskængdomme og Lægen har paalagt Moderen at vogte nøjsomt paa hver Smerte i Halsen og hver mindste Vlet i Svælget.

Det var lille Juleaften. Moderen havde glemt at raadføre sig med Lægen om det, der var det vigtigst for Børnene, om Juletraet, hvordan hun skulle anbringe det, saa det ikke kunde stude dem. De angrebne Børns røde Øjne maa ikke ublattes for Lyset. Men hvad er et Juletrae uden Lys? Nu maa Moderens Kærlighed selv finde paa Raad, og Modertærligheden er opfindsom.

Mens Ratten, endnu mørkere og stormfuldere end i Gaar, kænker sig ned over Guldbernhof, sidder Hersterinden paa Godset og sprætter en hvid Mullstjole op. For syv, otte Aar siden havde dette luftige Stoff været hendes Baldragt. Da havde hun under Vyktronernes Glans straalet i al sin Stenhed. Nu behøver hun ingen Balljole mere, nu solet hun sig i en anden Glans. Da hun den Gang tog den lette Dragt paa, syntes hun allerede i det fjerne at kunne høre Dansemusikkens brusende Toner; nu lader hun Sakkens fære gennem Traadene og tænker:

„Allid stille — frem og stille, Vor, o lille Lam, mig være. Stille Fred og Smerte være, Stille selv i Dødens Paand.“

Hun har travlt. Hvert Øjeblik maa hun rejse sig, saa vil en have noget at drikke, en anden ligger daartligt. Men en Moders Hænder kan udrette meget. Nu er Kjølen sprættet op. Hun stiller en Stol op foran de høje Hælsdøre og slaar op paa den. Med Tøjet maaler hun Breben og Højden af Døren. Det passer akkurat, naar der bliver sprættet lidt længere op — og her skal det synes sammen. Den tidligere Baldragt skal forvandles til et Slør, bag hvilket Børnene skal saa Juletraets Lys tændt; slude Øjnene endnu skinnere for klare og for stærkt, tan hun hange et dobbelt Slør for. Ja, Modertærligheden er opfindsom.

„Na, Moder, hvor gør min Hals ondt!“

„Det gjorde den allerede i Aftes, min Hedvig.“ Svarede Moderen og bøjede sig ned over hende. „Du er den ældste, og maa være rigtig fornuftig og lad mig se ind i Halsen! — Saadan, det er godt, mit Barn, hold Tungen godt ned. Vent lidt, jeg vil tage en Ste.“

Men pludselig blev Moderens Ansigt blussende rødt og fort efter ganske blegt. „Lad mig se endnu en Gang — jeg tror, det vil være rigtigst at sende Gud efter Datteren.“

„Moder, maa jeg dø?“

„Nej, min søde Hedvig; jeg vil bede Gud om at maatte beholde dig, og haaber, at han bønhrer mig; men skulde Fæstere vilde hente dig hjem til sin himmelske Juleal, hvor de kære Engle synger de smukke Julefælmer, saa vilde du gerne følge ham, ikke sandt, min Hedvig?“

„Ja — ja, min egen Moder, for saa tan jeg fortælle ham, hvor god du er — og saa — som, jeg vil hvidse det til dig — vil jeg bede ham om at sende Fader hjem til dig, at min egen lille Moder ikke skal græde saa meget.“

Saa Minutter efter rullede Vognen ud af Gaarden for at hente Lægen. Ratten skænkede sig over Herregaarden og over Moderhjerter. Det er en mørk Nat, en Nat fuld af Sukken og Beden, af Kærlighed og Arbejde. Den ny Kjøle, som Hedvig skal have, er færdig — Moderen mænstrer den med kritisk Blik. Hvoornaar mon Hedvig kommer til at springe munter og glad omkring i den —? Moderen tænker paa de hvide Pletter i Halsen og ser ud af Vinduet efter Lægen — mon han snart kan være her? Nej — det er en Arne siden, Kuffen spændte for, og han har en sid Mil at køre — alligevel venter hun ham hvert Minut. Saa griber hun atter Styret, de flittige Hænder have travlt. Emma's Duffe skal have nye Klæder paa og i Morgen er det Juleaften. Emma har altid haft en stor Fortærlighed for Datter. Nu staa Moderen igen ved Sengen — og saa igen hen til Vinduet.

„Moder, min Hals — min Hals“, stønner Barnet. Hvis brøder en Stjerne igennem og lyser gennem Stjælget: — ja, deroppe er der Fred og Stillehed, der er ingen Sorg og ingen Udvæls! Moderens Øje straalere; men det varer ikke længere end den lyse Stjernes Straalen, som Ætherne jage forbi. Nu sukker Hedvig igen og klager, og Sukket finder Genklang ved Vinduet. Lægen kommer.

„Jeg haaber, De tager fejl, Fru Geldern“, siger han ved sin Indtrædelse, „jeg vil straks undersøge hendes Hals.“

Inde i Dagligstuen siger han: „Desto værre, Fru Geldern, er Hedvig haardt angreben af Difteritis.“

„Jeg vidste det, og jeg aner, hvad De vil sige med disse saa Ord —“

„D, jeg vil ingenlunde berøbe Dem alt Haab“, svaarede han hurtigt, „jeg ved, at Hedvig er i gode Hænder. Skriften vil snart være der. Hvis Barnet ikke laa saa fyg af Mæslinger, vilde jeg foretage en Operation, men den er nu umulig.“

„Hvorledes skal jeg nu forholde mig med de andre Børn?“

„I deres nuværende Tilstand anser jeg det for mindre tiltraabeligt at flytte dem ind i et andet Værelse. Det vilde ogsaa nu være for sildigt. Da ingen af de andre viser Tilbøjelighed til Halskæng, antager jeg, at de gaa fri; men De maa tænke flittigt med Karbolvand.“

Hun bedroede saa Juletraet med ham. Han roste hendes Forsigtighed, og tillod hende at stille Traet op bag Hælsdøren og lade Børnene se Julelysene gennem Sløret. Da han tog bort, lovede han at komme igen hen paa Morgenstunden.

Dg Fru Geldern sidder igen ensom og alene ved de smaa Patientens Sygeleje — saa alene som en Enke, der maa sætte sit Haab paa Gud og blive i Bønnen baade Nat og Dag. Naar hun tidligere pnyttede Juletraet med sin Mand, saa havde han glædet sig over at hjælpe til med at sætte Lysene paa, og med at binde de gyldne Klæder og de mange Guldsting fast til de grønne Grenne, og hendes første Glæde havde været at se ham saa tilfreds og munter — men nej! — hun vil ikke tænke tilbage — nu er hun ene om at pnytte Juletrae, og den Mand, der stod ved Siden af hende ved Altret, saa fuld af Kærlighed — han er nu langt borte — uden Lys, uden Kærlighed, uden Grønt, uden Juleglæde. Saaledes sidder hun længe med folde Hænder fordybet i Tanker. Men der er Fred i hendes Sjæl, og Stormen har lagt sig, om der end endnu er meget, der bevæger hende.

Hvor omhyggeligt hun gaar fra den ene Seng til den anden, lytter til deres Vandbrag og ser dem bekymret ind i Øjnene! Hvor mange af disse fire vil der mon gaa med hende ind i det nye Aar? Hjem af dem vil Herren talde fra Knykken til sin himmelske Trone?

„Går som du vil — jeg er tilfreds, Kun lad os aldrig stilles!“

Ratten vinder. Morgenens brøder frem. Lægen kommer igen, undersøger Hedvigs Hals, ryster paa Hovedet og erklærer, at ved denne Sygdom er der intet mere at gøre. De Midler han har forordnet, maa hun fremdeles anvende. I Morgen tidlig vil han komme igen, saa vil Kræften være indtraadt. Hun behøver ikke at sende Bud, for det er til ingen Nytte, han kan ikke hjælpe hende.

Dagen gaar med Snegleskjed. Barnet lider forferdeligt og Moderen med hende. Hen imod Aften synes Smertene at tage af, hun trækker Vejret lettere. Den gamle Forvalter har pnytt Juletraet saa godt han kan. Sløret bliver hængt for Døren, og Hælsdøren lukket op. Lysenes Glans falder ind paa Sengen. For et Øjeblik glemme Børnene Smerten og Sygdom, og juble over Lysene og det grønne Grantrae. Selv over Hedvigs Kæln glider der et mat Star, da Moderen udbreder den ny Kjøle for hende. „Moder, syng en Sang for os!“ Og hun sang, som hun altid før havde sunget med sin blide, stille Stemme den gamle, kære Lutherfælme til Julebarnets Lov og Pris. Men da hun kom til det fjerde Vers:

„Går bringer nu al Salighed Som Gud for eder har boret —“

overbøvede Smerten hende, og hendes Stemme kvaletes af Graad. Hun knælede ned ved det syge Barn for at udgræbe det forpinte Hjerte.

„Moder!“

Det forekom hende, at Stemmen, der kaldte, lød klarere. Vil maatte Sygdommens Magt være brudt i Juletraets Lys? Vil det grønne Trae — vil Livslystfien give hendes bedrøvede Hjerte nyt Haab? — Spørgende og forskende ser hun Hedvig ind i Ansigtet. Barnets Øjne skinnede saa forunderligt — der er en saffom Glans over hendes Kæln. Er det Sløret af et nyt daagnende jordist Liv eller er det Morgenkaret af det evige Liv, der straalere i Hedvigs Øjne? Lysene fra Grantraet lysne gennem Sløret: den ene Glans hiller den anden. —

„Moder — søde Moder — Sengen — om Rosen“, beder Barnet; og hun folde Hænderne og styrter sig ved Bønnen. Saa synger hun den tofaldige Julefang for sine Børn:

„O, iler til Bethlehem, iler saa brat Tidhen, hvor hans Stjerne ser ledes! A hen til den fattige Knykke gaa, Hvor Himlens Herre blev lagt paa Straa, Der traaler ned og tilbedes! En Sol er daagnet blandt Stjægers Hør —

Vaa Aftenhimlen et Morgenkær, Og under Sneen en Palme. Af Lysens aldrig berørte Støb Er den himmelske Rose til Verden fød, Som i Evighed aldrig vil falme.“

„Moder, hører du Englene gaa igennem Stuen? Moder, se dog den Engel oppe paa Juletraet — den kommer! — Himmelske Hærstær! — Jeg tan høre dem syng — det er endnu smukkere, end naar du synger — Moder — min søde, kære, egen Moder! — Hvordan hedder nu den Julefang? — Jeg ved det — de synger det iheligt: „Gode være Gud i det Høje og Fred paa Jorden — og Menne-stene en Velbehagelighed!“ — Moder, Moder — tan du ogsaa se Englene? og alle de klare Lys beroppe — ikke dem

bag Sløret. Hvor lyst — hvor lyst! Moder bed, — bed!“ Og Moderen beder.

„Har vel, min egen Hjertensmoder — min Hals gør ikke mere ondt — Kristusbarnet har taget mig ved Haanden. — — — Hils — hils — hils Fader.“

I Juletraets Lysglans er hendes Hedvig blidt hen-slumret.

3. Hvorledes hun ser ind i Fremtiden gennem Sløret.

Det var igennem Dødens Stjæger, hun saa ind i Fremtiden. Og Dødens Stjæger samler sig og bliver til et tæt, mørkt Slør, og Menneestet vilde helst vende sig bort derfra, eller lutte sig, allerhelst slet ikke se mere, høreten Fortid, Nutid eller Fremtid; men Øjet maa slaas op igen, maa rette sig paa et bestemt Punkt, og Hjertet maa have et Maal at stræbe efter.

Fru Geldern var ikke vant til at holde Øjnene længe lukkede bag et tæt Slør. Hun havde tagt de andre Børn, at Kristusbarnet var kommet og havde taget deres Søster med op til Himlen, og Lysene paa Juletraet havde spejlet sig i mange Taarer. Den gamle Forvalter havde spurgt, om han skulle slukke Lysene, men Fru Geldern svarede: „Nej, lad dem kun brænde. Men vi vil bære Hedvig ind i Dagligstuen og lutte Dørene i, at de mange Lys ikke skal slukke Børnenes Døne.“

Dg der ligger nu den hensovede i Øjset fra Juletraet. De klare Straaler blive ikke mere brudte eller dæmpede af Sløret, de falde lige ned paa det blege Kæln.

Fru Geldern havde bedt Mejerstuen, der holdt meget af Børnene, om at indtage hendes Blads hos dem en Times Tid, hun søgte Trang til at være ganske alene med Hedvig. Altet og atter klapper hun de blege Barnelinder, holder hendes kolde Haand i sin. Lysene paa Traet brænde endnu, det er for hende, som om de straalede ind i Dødens Nat og Gravens Mørke, og vilde sprede de Stjæger, der havde sænket sig over den sørgende Sjæl. Derfor vil hun have, at Lysene skal brænde til det sidste.

I Dødens Stjæger sidder hun! men Blifket lader hun svæve lige ind i Øvigheden — langt over Jordens Kugle — langt, langt borte, og hun hvieler ikke, for det har fundet Vej op til Himlen og ind til Guds Hjerte. Saa tager hun et Billede ned fra Væggen, holder det i Haanden og betragter det længe. Det er hendes Mand's Fotograf. Han forærede hende det, mens de vare forlovede. Hvor god og hvor alvorlig ser han ikke ud derpaa! Ja, saaledes saa han ud den Gang. Hvordan mon han nu ser ud? og hvordan vil han herafter stille sig lige over for hende? Hans Yndling, Hedvig, er død. Det er næsten, som om det sidste Vaand mellem dem var bristet. Hedvig havde i de sidste Aar af og til strevet til sin Fader, og naar der kom Brev fra ham, var der altid et indeni til Barnet. Naar Brevet til hende var isende koldt, saa strømmede der som den varmeste Foraarsluft ud af Barnets, og det havde glædet hende, for saa var hans Sjæl dog ikke ganske kold for dem. Men hvad vil han nu sige, naar hun melder ham, at hans Barn er død? Hun ved det, han vil fra nu af aldrig skrive; han vil fra nu af gaa sine egne Veje. Og hun vedbliver at se paa Billeket, og Billekets alvorlige Øjne se paa hende, og spørge: Er det ikke din Pligt og Stjældighed at drage ham ved din Kærlighed? og holde ham fast ved den?

Der er endnu nogle saa Lys paa Traet, der brænde, og mens hun stirrer gennem Dødens Stjæger ind i sin Fremtid, falder hendes Blik paa Julelysene, og det er hende en sød Trøst at kunne sidde i dette milde Star, og hun af-lægger det fællige Løfte, at hvis hun igen samles med sin Mand, saa vil hun holde Raadshjælp lige op for hans Ansigt, at dets Star tan trænge ind i hans Sjæl og lyse paa hele hans Livsvej.

Hun klapper atter Barnets blege Kinder. „Hils Fader!“ det var hendes Hjertelabs sidste Ord. Hun vil sende ham denne Hilsen. Hun ved, hvor hendes Fremtid ligger, hvad Svogeren saa end siger. —

Pludselig foretom det hende, som om hun havde hørt jagte Strid paa Græsset uden for Vinduet, som om Bag-døren blev lukket forsigtigt op og i. Maalte er det en af Tjenestefolkene, der har været nysgerrig, og da Kulle-gædinerne ikke ere her, har han vel set at hendes Sorg. Uoff-taalrigt ser hun hen imod Døren. Da ryster hun over hele Legemet, stirrer og stirrer — Billeket falder paa Gulvet — Glasstet gaar i tusinde Stykker — hun kan ikke faa en Lyd frem, men stirrer ufravendt paa Døren, der er gaaet op. Og et alvorligt Blik møder hendes, en høj Mand-sstikkelse med fælle Strid gaar hen til Barnets Hvielfted. Der synker Faderen ned ved sit Barns Lig, og han skriger: „Død! — død!“ Og hans Hænder gentager: „Død, ja død!“

Han griber sin Yndlings kolde Haand og græder bitterligt. Men hans Hustru ser paa de to enefle smaa Julelys, der endnu brænde oppe i Toppen ved Juleenglen. Da hvieler hun: „Herre, min Gud, send din Engel til mig i denne Stund, at han dækker mig med sine Vinger. Men Fælle være under dine Vinger!“

Saa kalder hun: „Min Arnold!“

Han vender sig og spørger: „Er hun virkelig død?“

„Ja, Arnold. Var du kommen en Time eller to før, da havde du endnu funnet se hende ind i de forklarede Øjne. Hendes sidste Ord var en Hilsen til dig, Arnold —“

„Er dit Hjerte ikke blevet todt for mig, Alara?“ af-bender han hende. „Gør mig først, inden du svarer. Jeg antom i Dag til Venen, der hørte jeg, at der var udbrudt Starlagensfeber og Difteritis paa Guldbernhof, og at Lægen havde opgivet det ene af Børnene. Havde jeg ikke faaet det at vide, var jeg bleven der endnu længere, og havde er-tundiget mig om dig hos andre, men nu dreo Anglen mig herud. Jeg stod længe uden for Vinduet, jeg saa Barnets stille, blege Ansigt, jeg saa dig — og at du tog mit Billede ned fra Væggen og vedblev at se derpaa. Jeg troede, at du ikke mere vilde vide noget af mig at sige, at du aldrig vilde følge mig; og da du senere spurgte mig, om du skulde komme, da syntes jeg, at jeg kunde lase mellem Linierne, at dit Spørgsmaal kun var tomme Frafær.“

(Sluttet.)